

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše (soudce zpravodaje) a soudců Pavla Molka a Kateřiny Kopečkové v právní věci žalobce: **V. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2025, č. j. 9 A 90/2024-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je státním občanem Ukrajiny. V souvislosti s invazí Ruské federace opustil Ukrajinu a vycestoval do Rumunska, kde v září roku 2024 zažádal o oprávnění k pobytu pro osoby požívající dočasné ochrany. Následně se přemístil do ČR za příbuznými. Po příjezdu podal žalobce žádost o poskytnutí dočasné ochrany v ČR. Tuto žádost žalovaný dne 10. 9. 2024 pod č. j. OAM-0393948/DO-2024 vrátil jako nepřijatelnou, dle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, neboť žalobce již o oprávnění k pobytu plynoucí z dočasné ochrany zažádal v jiném členském státě EU.

[2] V postupu žalovaného spatřoval žalobce nezákonný zásah, proti němuž podal žalobu. Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem žalobci vyhověl. Konstatoval, že postup

žalovaného, který vrátil žalobci jeho žádost o udělení dočasné ochrany z důvodu nepřijatelnosti, byl nezákonným zásahem. Žalovanému proto zakázal pokračovat v porušování práv žalobce a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobci.

[3] Městský soud předně vyhodnotil výlukou ze soudního přezkumu vrácení nepřijatelné žádosti o dočasnou ochranu žalovaným podle § 5 odst. 2 *in fine* zákona č. 65/2022 Sb. jako neslučitelnou s unijním právem. Učinil tak s odkazem na právo na účinný prostředek nápravy před soudem dle čl. 47 Listiny základních práv EU ve spojení s právem na opravný prostředek proti vyloučení z poskytnutí dočasné ochrany dle čl. 29 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“). Žalobu tedy shledal přípustnou.

[4] Pokud jde o věc samu, městský soud dospěl k závěru, že vnitrostátní úprava je v rozporu s unijním právem, konkrétně směrnicí o dočasné ochraně. Městský soud se ztotožnil se závěry uvedenými v rozsudku městského soudu ze dne 27. 4. 2023, č. j. 11 A 80/2022-79, a v samotném posouzení věci na tento rozsudek odkázal. Tento rozsudek vychází z toho, že možnost vyloučení osoby z dočasné ochrany je upravena v čl. 28 směrnice o dočasné ochraně taxativním výčtem. Toto ustanovení neumožňuje vyloučit osobu z dočasné ochrany z důvodu, že jí byla již dříve udělena v jiném členském státě. Institut nepřijatelnosti žádosti dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. rozšiřuje taxativně stanovené důvody pro vyloučení vyplývající ze směrnice, a tím zakládá méně příznivou úpravu pro osoby, kterým byla již dříve poskytnuta ochrana v jiném členském státě. Je tedy v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně, a proto je nutné aplikovat směrnici, a nikoliv tento zákon. Aplikací zákona namísto směrnice bylo zasaženo do práv žalobce.

II. Obsah kasační stížnosti a další vyjádření účastníků řízení

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel namítá, že institut nepřijatelnosti žádosti zakotvený v § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. je slučitelný s unijním právem. Čl. 28 směrnice o dočasné ochraně, na kterou odkazuje městský soud, dopadá na jiné situace, konkrétně na vyloučení z dočasné ochrany jako takové. To však není případ žalobce. V důsledku uplatnění institutu nepřijatelnosti není žalobce z dočasné ochrany vyloučen, neboť mu již byla poskytnuta v jiném členském státě. Právo plynoucí z dočasné ochrany mu tak ČR neodjímá.

[7] Druhotný pohyb je upraven ve směrnici pouze v čl. 15 a 26, přičemž ani jeden z nich se na danou situaci nevztahuje. Pokud by evropský zákonodárce považoval druhotný pohyb za žádoucí, tyto články by nemusely existovat. Ze směrnice o dočasné ochraně plyne, že se má bránit druhotnému pohybu osob a požívání práv ve více členských státech najednou v unijní úpravě. Úvahy městského soudu by vedly k tomu, že oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany by muselo být vydáno každému, kdo splňuje podmínky prováděcího rozhodnutí Rady EU č. 2022/382, ledaže by stěžovatel zjistil a prokázal existenci skutečnosti,

pokračování

která by jej z dočasné ochrany vylučovala úplně (čl. 28 směrnice 2001/55/ES). To znamená, že cizincům, na které se vztahuje výše zmíněné rozhodnutí Rady EU, nic nebrání ve volném pohybu na území členských států EU a každý z těchto států je povinen žadatele přijmout. V takovém případě by tyto osoby získaly lepší postavení než samotní občané EU, případně cizinci, kterým byl udělen azyl či dočasná ochrana. Takové závěry však nemohou být smyslem a cílem směrnice.

[8] Stěžovatel v reakci na rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 2. 2025 ve věci C-753/23 *Krasiliva* uvedl, že nadále považuje kasační stížnost za důvodnou. Soudní dvůr shledal neslučitelnou s právem EU pouze úpravu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. Tento závěr však nelze vztáhnout na § 5 odst. 1 písm. d) téhož zákona, tedy kdy již byla dočasná ochrana poskytnuta v jiném členském státě. Poukazuje na bod 30 odůvodnění rozsudku *Krasiliva*, podle něhož členský stát má při posuzování žádosti zkoumat, zda žadateli již nebyla poskytnuta dočasná ochrana jiným členským státem. Ačkoli Soudní dvůr již nevysvětlil, jak má členský stát v tomto případě postupovat, podle stěžovatele je zřejmé, že v takovém případě není žádost důvodná a nelze pobytové oprávnění vydat. Vedle toho stěžovatel zopakoval svoji argumentaci, podle níž z žádného ustanovení směrnice o dočasné ochraně neplyne právo držitele dočasné ochrany na přesun do jiného členského státu. Na závěr poukázal na čl. 11 směrnice. Má za to, že dohoda členských států o vyloučení tohoto článku znamená pouze to, že si mezi sebou nebudou neoprávněně pobývající držitele dočasné ochrany předávat. Ne však již to, že by držitelé dočasné ochrany měli právo na přenesení pobytového oprávnění do jiného členského státu. To podle stěžovatele potvrzuje rovněž Soudní dvůr, který v citovaném rozsudku vyhodnotil čl. 11 směrnice jako irelevantní. České republice tak z unijního práva neplyne povinnost udělovat povolení k pobytu osobám, které již získaly pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě.

[9] Stěžovatel v dalším doplnění kasační stížnosti uvedl, že dne 13. 6. 2025 došlo k přijetí prováděcího rozhodnutí Rady o prodloužení dočasné ochrany zavedené jejím rozhodnutím č. 2022/382 do března 2027. Na základě jednomyslné podpory vyjádřené na jednání Coreperu dne 11. 6. 2025 a následně potvrzené Radou ministrů vnitra dne 13. 6. 2025, došlo k přijetí změn v úvodních ustanoveních (recitálech), které se týkají mimo jiné i druhotných pohybů. Nově přijaté recitály uvádějí, že žádosti o dočasnou ochranu podané osobou, která již požívá této ochrany v jiném členském státě, mají být zamítnuty. K tomu stěžovatel uvádí, že termín „zamítnout“ má autonomní unijní význam, který zahrnuje všechny formy negativního posouzení. Recitál odkazuje i na rozsudek *Krasiliva*, a to konkrétně na bod 30 odůvodnění rozsudku. Tento recitál ani rozsudek Soudního dvora nepožadují žádnou asistenci orgánů členského státu směrem k poživateli dočasné ochrany, jde-li o zrušení jeho dočasné ochrany v druhém členském státě. Rada rozhodnutím, kterým prodloužila platnost dočasné ochrany jasně deklarovala, že druhotné pohyby držitelů povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany dle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně nejsou žádoucí. V návaznosti na to by členské státy měly žádosti těchto osob zamítnout bez dalšího, nikoli jim dočasnou ochranu udělovat, vyzývat je k jejímu vzdání se, nebo jinak asistovat při jejím ukončení v jiném státě. Rada také upřesnila výklad dohody členských států o neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Tato dohoda nebrání členskému státu odmítnout žádost osoby, která již v minulosti dočasnou ochranu měla, ale aktuálně ji nepožívá. Taková osoba má možnost požádat o obnovení ochrany ve státě, kde jí byla původně udělena. Není podstatné, jak

vnitrostátní úprava odmítnutí provede – zda meritorním rozhodnutím, či odmítnutím posouzení žádosti jako celku. Z unijní úpravy totiž nevyplývá požadavek na konkrétní formu individuálního právního aktu, kterým má být žádost zamítnuta.

[10] Žalobce se ke kasační stížnosti a k jejím doplněním nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se i v nynější věci předně zabýval výlukou ze soudního přezkumu vrácení nepřijatelné žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. Městský soud totiž v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že tato výlučka není slučitelná s unijním právem. Ačkoli stěžovatel tento závěr v kasační stížnosti nerozporuje, přípustnost soudního přezkumu představuje klíčovou otázku, kterou se musí Nejvyšší správní soud zabývat i bez návrhu. Citované ustanovení zákona č. 65/2022 Sb. totiž výslovně stanoví, že v případě vrácení žádosti o dočasnou ochranu ministerstvem z důvodu její nepřijatelnosti *soudní přezkum je vyloučen*.

[13] Soudní dvůr v rozsudku *Krasiliva* jednoznačně potvrdil, že podle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv EU má osoba požívající dočasné ochrany právo na účinný prostředek nápravy před soudem proti postupu členského státu, jímž žádost o udělení povolení k pobytu ve smyslu čl. 8 této směrnice vrací jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s městským soudem, že výlučka ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. není slučitelná s právem EU, neboť osobám požívajícím dočasné ochrany toto právo nepřípustně odepírá. Nelze ji proto aplikovat. Vrácení žádosti o dočasnou ochranu z důvodu její nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. tudíž lze přezkoumat.

[14] Nejvyšší správní soud dále i bez námítky zabýval tím, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je totiž vadou, ke které je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[15] V rozsudku městského soudu došlo k opakovanému směšování dvou ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. a to jeho písmen c) a d), které řeší odlišné důvody nepřijatelnosti žádosti. V případě písm. c) jde o situaci, kdy žadatel o dočasnou nebo mezinárodní ochranu již požádal v jiném členském státě Evropské unie, zatímco v případě důvodu podle písm. d) takovou ochranu již obdržel. Ze závěrů městského soudu nelze seznat, ke kterému ustanovení z výše uvedeného zákona se argumentace vztahovala, a v žádném bodě rozsudku nedošlo k vysvětlení směšování daných ustanovení. Nejvyšší správní soud se i přes tuto vadu dospěl k závěru, že tato vada, která by zpravidla vedla

pokračování

k nepřezkoumatelnosti rozsudku, není v nyní projednávané věci podstatná, a to z následujících důvodů.

[16] Městský soud ve svém rozsudku vycházel z toho, že možnost vyloučení osoby z dočasné ochrany je upravena v čl. 28 směrnice o dočasné ochraně taxativním výčtem. Vnitrostátní úprava, v § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. čl. 28 směrnice rozšiřuje, a je proto v rozporu s unijním právem. Uvedené závěry jsou však plně aplikovatelné i na písm. c) uvedeného zákona. Navíc se městský soud odkázal na vypořádání této otázky ve svém dřívějším rozsudku č. j. 11 A 80/2022-79, který ale uvedené závěry učinil ohledně § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. Fakticky tedy došlo k vypořádání obou ustanovení, byť značně nepřehledně. Jak bude rozvedeno dále, správnost závěrů ohledně obou těchto ustanovení navíc byla následně aprobevována soudní praxí. Ohledně § 5 odst. 1 písm. c) byl vydán rozsudek Soudního dvora EU ve věci *Krasiliva*, který dospěl k závěru, že dané ustanovení je v rozporu s unijním právem. Pokud jde o § 5 odst. 1 písm. d), jím se zabýval Nejvyšší správní soud, který ve svých rozsudcích (zejména pak v rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42 konstatoval, že i toto ustanovení je v rozporu s unijním právem a nelze ho aplikovat., jako důvod vrácení žádosti o poskytnutí dočasné ochrany nemůže tedy obstát ani jedno z ustanovení, o která se městský soud opíral. I s ohledem na to je neúčelné rušit rozsudek městského soudu pro nepřezkoumatelnost, jelikož konstatování nezákonnosti postupu stěžovatele ob stojí v obou případech.

[17] Pokud jde o posouzení kasačních námitek, pak v prvé řadě lze konstatovat, že důvod nepřijatelnosti žádosti o udělení dočasné ochrany podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. byl Soudním dvorem EU v rozsudku *Krasiliva* označen za neslučitelný s unijním právem. Tuto skutečnost uznává i samotný žalovaný, a proto není potřebné se k této otázce podrobněji vyjadřovat.

[18] Ohledně institutu nepřijatelnosti žádosti o udělení dočasné ochrany dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. a jeho slučitelnosti s unijním právem Nejvyšší správní soud předesílá, že se již ve své rozhodovací praxi skutkově i právně obdobnými věcmi zabýval (viz zejména rozsudek ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS; obdobné závěry, byť omezené na skutkově odlišnou situaci, vyslovil též v rozsudku ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS či v rozsudku ze dne 19. 5. 2025 č. j. 2 Azs 172/2024). Závěry této judikatury (především rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42) jsou použitelné i v nynější věci. Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit a v podrobnostech na ně lze odkázat. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že se téměř identickou věcí zabýval v rozsudku ze dne 8. 4. 2025, č. j. 8 Azs 249/2023-47, neboť v dané věci byla podání stěžovatele velice podobná s nyní projednávanou věcí. Proto vyšel zejména z tohoto rozsudku. Dále uvedené vypořádání je proto buď zcela shodné s tímto rozsudkem, nebo jeho závěry stručně parafrázuje, přičemž pro podrobnější argumentaci lze odkázat na daný rozsudek.

[19] Problém nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. zůstal i po rozsudku Soudního dvora bez jednoznačného řešení. To poskytl až shora zmíněný rozsudek č. j. 1 Azs 174/2024-42. V něm Nejvyšší správní soud dovodil, že i § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. právu EU odporuje, a tedy ho není možné aplikovat.

[20] V souladu se shora uvedenou judikaturou lze dát stěžovateli za pravdu v tom, že institut nepřijatelnosti žádosti dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. osobu z dočasné ochrany nevylučuje. Dopadá na případy, kdy držiteli byla práva z dočasné ochrany již poskytnuta, pouze v jiném členském státě. Taktéž lze stěžovateli přisvědčit, že čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany je možné pouze v jednom členském státě. Tato skutečnost je potvrzena jak rozsudkem *Krasiliva*, tak bodem 16 odůvodnění rozhodnutí Rady č. 2022/382, systematikou a zněním směrnice o dočasné ochraně (viz. čl. 11, čl. 15 odst. 5, čl. 25 a čl. 26). Skutečnost, že žadatel již požívá těchto práv v jednom členském státě, může být důvodem, pro který mu nelze ta stejná práva znovu poskytnout ve státě jiném.

[21] Není tedy přiléhavá argumentace městského soudu, který svůj právní názor staví na existenci taxativního výčtu důvodů pro vyloučení osoby z dočasné ochrany dle č. 28 směrnice o dočasné ochraně. Toto ustanovení směrnice dopadá na vyloučení z dočasné ochrany jako takové. Podstata věci se v tomto případě nachází v otázce, zda z práva EU plyne osobám požívajícím dočasné ochrany právo po dobu jejího trvání určovat, v jakém členském státě jim budou ze strany členských států poskytována práva plynoucí z dočasné ochrany.

[22] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře (zejména rozsudku čj. 1 Azs 174/2024-42) dospěl k závěru, že státní příslušníci Ukrajiny s dočasnou ochranou v EU mají právo přemístit svůj pobyt do jiného členského státu. Ačkoli směrnice o dočasné ochraně toto právo výslovně nezakládá, je potřeba ji vykládat v kontextu rozhodnutí Rady č. 2022/382. To nestanovuje žádný mechanismus pro přerozdělování osob požívajících dočasné ochrany mezi členskými státy, předpokládaný čl. 25 směrnice o dočasné ochraně. Naopak dává státním příslušníkům Ukrajiny právo prvotní volby členského státu, kde o ochranu požádají.

[23] Pro posouzení sekundárního pohybu držitelů dočasné ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval čl. 11 směrnice o dočasné ochraně a jeho vyloučením dohodou členských států. Ač vyloučení čl. 11 nepovažoval Soudní dvůr v rozsudku *Krasiliva* za relevantní, tento článek je relevantní pro posouzení sekundárního pohybu držitelů dočasné ochrany, kteří již dočasnou ochranu získali (touto otázkou se Soudní dvůr nezabýval). Dohodou členských států o vyloučení čl. 11 nastala faktická možnost těchto osob pobývat nejen ve státě, který vydal pobytové oprávnění, nýbrž i v jiných členských státech. Pokud tedy mají státní příslušníci Ukrajiny (kteří jsou držiteli dočasné ochrany podle rozhodnutí Rady č. 2022/382) právo zvolit si hostitelský členský stát a současně se vůči nim neuplatní čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, nelze dospět k jinému závěru, než že mají v průběhu trvání dočasné ochrany rovněž právo přemístit svůj pobyt do jiné, jimi zvolené členské země. Za tím účelem jim musí být vydáno pobytové oprávnění. V opačném případě by vyloučení aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně ztrácelo význam (rozsudek č. j. 1 Azs 174/2024-42, bod 61). Podporu lze najít i v závěrech rozsudku *Krasiliva*. Soudní dvůr připustil, že členské státy mohou udělit dočasnou ochranu i žadatelům, kteří o ni požádali již v jiném členském státě. Scénáře podle § 5 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. nelze systémově odlišit, a proto nelze žadatelům bránit v opakované žádosti v jiném státě. Stěžovatel poukazoval na bod 30 rozsudku *Krasiliva*, ze kterého vyvozuje povinnost členských států ověřovat, zda žadatel nemá oprávnění k pobytu v jiném členském státě. Tato část rozsudku by se měla vykládat spíše jako důraz na prevenci před požíváním práv plynoucích z dočasné ochrany státním příslušníkem Ukrajiny ve více členských státech najednou.

pokračování

[24] Právní úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. tudíž podle existující judikatury odporuje právu státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držiteli dočasné ochrany na základě rozhodnutí Rady č. 2022/382 na druhotný pohyb mezi členskými státy a nelze ji aplikovat.

[25] V rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42 (bod 71 a násl.) Nejvyšší správní soud podrobně nastínil postup stěžovatele v situacích, kdy obdrží žádost o poskytnutí dočasné ochrany a zjistí, že je již poskytována v jiném členském státě. Stěžovatel měl postupovat v souladu s tímto rozsudkem a na základě zjištěných skutečností ochranu udělit, či zamítnout.

[26] K doplnění kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že se již identickou otázkou také zabýval, konkrétně v bodě 21, rozsudku ze dne 27. 6. 2025, č. j. 3 Azs 244/2024-54. Nejvyšší správní soud nenašel žádný důvod, proč se od zmíněného rozsudku odchýlit, proto z něj z velké části vychází. Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti poukazuje na návrh nového prováděcího rozhodnutí Rady, kterým se má prodlužovat platnost dočasné ochrany. Stěžovatel žádost žalobce o udělení dočasné ochrany odmítl jako nepřipustnou podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb., v době, kdy bylo účinné prováděcí rozhodnutí Rady (EU) č. 2022/382 ve znění rozhodnutí Rady (EU) č. 2023/2409 ze dne 19. 10. 2023. Stěžovatel byl povinen při posuzování žádosti řídit se právní úpravou účinnou v době posuzování žádosti žalobce. Odkaz na později přijímanou právní úpravu tak není v této věci právně relevantní.

[27] Nejvyšší správní soud proto i v nyní projednávané věci uzavírá, že závěr městského soudu o neslučitelnosti české právní úpravy nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasné ochrany podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. s právem EU co do výroku obstál. Městskému soudu lze proto s ohledem na výše uvedené též přisvědčit, že stěžovatel vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany z důvodu její nepřijatelnosti nezákonně zasáhl do práv žalobce. Stěžovatel je proto v souladu s výrokem II. napadeného rozsudku povinen obnovit stav před přijetím žádosti žalobce o poskytnutí dočasné ochrany.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[29] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci měl plný úspěch žalobce. Ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a Nejvyšší správní soud žádné náklady plynoucí ze spisu nenalezl. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Petr Mikeš
předseda senátu